

— Δέν μπορέι νά σηκωθή άπό τό λήθαργό του. Μείνε ήσυχος... Ξαναπάξαμε λοιπόν στό χέμα μας τό μεγάλο δοκάρι κ' αρχίσασμε νά χτυπάμε μ' όλη μας τή δύναμη τήν πόρτα, άποφασισμένοι νά τήν άνοίξουμε, νά τήν σπάσουμε, μέ κάθε τρόπο...

Στά δυνατά μας χτυπήματα ή πόρτα άρχισε νά τριξή και νά κουνιέται. Ήταν φανερό πώς δέν θ' άρριόισε νάπαυε.

Ή γρηά άπό πάνω φώναζε κ' άπελούσε σ' όλο αυτό τό διάστημα, χειρονομώντας σάν δαιμονιομένη.

Μόνον ή κοινοβούγια δέν φανότανε. Τήν είχαν φοβίσει άραγε οί δυνατοί χτύποι στην πόρτα ή φρεσολοπίδες αυτή τή στιγμή πάνω άπό τό βδελυρό κήρυό της, προσπαθώντας νά τόν ξεπνήση;

— Ωστόσο, μετά και κανένας δέν μας ένοχλούσε, έξακολούθησαμε μέ λύσσα τή δουλειά μας.

Κι' έξαφνα, ή πόρτα έστριξε γιά μιá άκόμα φορά άπείσασα και ύποχώρησε.

Ή παλάτι, μεγάλη κλειδαριά τή είχε σπάσει. Είμαστε περί έλεύθερα νά μπούμε στόν πάγο. Τίποτε δέν μας έμπόδιζε πια...

Ν' άκούγαμε τόξα τούς χτύπους και τό θρόνηό που κανάμε, μέσα στό λήθαργό του, ό τρομερός βρυκόλακας;

Νά καλωδέβαινε, νά αισθανόταν πώς διατρέχει τόν έσχατο κίνδυνό;

— Ορθοί τώρα μπρός στη σπασμένη πόρτα, έγώ κ' ό Δημήτρης, τομίζομαστε νά μπούμε μέσα.

Χεραζότανε προσοχή και σένιας.

Τή στιγμή αυτή άκριβώς έγινε σ' αυτά μας ό ρυθμικός έκείνος χτύπος που μας είχε άνοητισεί προηγουμένως. Άκούγοντας πού καθήκατο τόξα και κατάλαβα άμέσως ότι προσεγγίζανε άκασπέρα, άπό τό μέρος που ήσαν άσφαλώς οί σταίλοι.

Τούτασα τό τουφέκι μου και τραβήξα πρώτος έκεί, 'Ο Δημήτρης μ' άκολούθησε. Φτάσαμε έξω άπό τήν πόρτα τών σταίων και ό κρότος δέν είχε πάψει. Έξακολούθησε ρυθμικός, σάν νά χτυπούσε κανείς πάνω σέ πλάκες ένα χοντρό σίδερο.

Έγινε από άκριβή νύχτα έταμο τό όπλο του νά πυροβολή κ' έσπασε τήν πόρτα τών σταίων, νεύοντας πώς θάνα κ' αυτή κλεισμένη κ' άπαρσιμένη από μέσα. Μά, πράγμα παράξενο, ή πόρτα άνοιξε.

— Φυλάξου, άρέστη! μου ψθύρασε ό Δημήτρης.

Τόν τράταξα στό μάτι, νεύοντας πώς κάτι θάχε άντικρύσει.

Μά δέν είχε δει τίποτε. Τόν παραξένοιε κ' αυτόν και τόν έβλεπε σέ ύποψία τό γεγονός ότι ή πόρτα είχε βρεθεί άνοιχτή.

Τήν είχαν άνοίξει σκοτάμιος, γιά νά ξεγαλαστήμα νά μπούμε μέσα και νά μας έπιθεθούν;

— Ωστόσο, δέν έδίστασα. Με τό όπλο προτεταμένο έμπρός, μέ τό δάχτυλό στη σκανδάλη, μπήκα μέσα στό σταίλο, έτοιμος νά πυροβολήσω άν έβλεπα τίποτε τό ύποπτο. Μά δέν είδα τίποτε.

— Ο σταίλος ήσαν τεράστιος, πλακόστρωτος, μέ χριστό προβάκι, γιά νά βάζουν τήν τροφή τών ζώων.

Μιά άψιδωτή πόρτα έφερε σ' ένα άλλο διαμέρισμα κατασκότεινο. Άπό εκεί άκούγοντοσαν οί παράξενοι χτύποι, οί όποιοι είχαν σπαταήσει τόξα άπότομα.

Σταθήκαμε λίγες στιγμές άκίνητοι κ' άποηυχράζομαστε. Τίποτε δέν άκούγοντανε...

— Έμπρός! είπα στό Δημήτρη. Άς μπούμε στό δεύτερο διαμέρισμα. Άναψε τό φανάρι σου. Πρέπει νά δούμε τί συμβαίνει έδώ και νά συγκυρευτούμα πρίν άνέβουμε στόν πάγο...

Μπήκαμε στόν άψιδωτό θόλο που οδηγούσε στό δεύτερο διαμέρισμα τών σταίων και προσχωρούμα μέ προφύλαξη, όταν άκούσαμε ένα ύποπτο τρέξιμο στην έξωτερική πόρτα τών σταίων.

— Ο Δημήτρης κοινοστάθηκε και κούταξε πίσω του.

— Προχώρησε, του είπα, κ' έχε τήν προσοχή σου έμπρός. Δέν είναι τίποτε. Ή πόρτα έστριξε άπό τόν άνεμο.

— Ο Δημήτρης μ' άκολούθησε χωρίς νά πη λέξει. Μά δέν είχαμε κάνει ούτε τρία βήματα και τό τρέξιμο ξανααύστησε, πού δυνατό αυτή τή φορά, κ' άμέσως, πρίν προλάβουμε νά γυρίσουμε πίσω, άκούσαμε τήν πόρτα νά κλείη μ' ένα δυνατό χτύπημα, πούσσεσε όλόκληρο τό κτήριο.

— Άν και πίστευα πώς είχε κλείσει τήν πόρτα ό άνεμος, έτρεξα όστόσο άμέσως στό πρώτο διαμέρισμα τών σταίων και θέλησα νά ξανανοήσω τήν πόρτα. Μά — πράγμα παράξενο — ή πόρτα δέν άνοιγε. (Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά τελευταία λόγια του Μπωφόν. Πώς πέθανε... καταγοητευμένος. Τά όμηματα της Νινών ντέ Λαγκλό. Μωρισάκι και Σαρλάκι. Ή όμηια του Γκλιούκ. Πώς απατάσαντο. Ο άββάς Βουανξενόν στην Κόλασι. Τι είχε νά τραβήξη. Ο Ριβερρόλ κ' ό μέτριος κριτικός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Ο διάσημος φρεσολοπίτης Μπωφόν, λίγο προτού ξεφυγήση, γύρισε σέ μιá χαρτομένη κυρία, που παρέστεισε στό κρεβάτι του, και τής είπε τά έξης κολακευτικώτατα λόγια :

— Κυρία μου, σ'αξ βρίζω γοητευτική! Τες στιγμές αυτές που τίποτε δέν είναι δυνατό νά με γοητεύη, σεις με καταγοητεύετε!...

Ή περιφρονη βασιλική είνουμένη Νινών ντέ Λαγκλό, έλληροφρονη κάποτε, ότι ή βασιλοπύργα απειλούσε νά τήν κλείσει στο άσπυρό τών σφαιροειζόμενων παφώνων, λόγω τής σκανδαλώδους διαγοηγής της.

— Δέν είναι δυνατό νά κινήη μιá τέτοια άνουσία ή βασιλοπύργα! είτε ή έξουθενότη Νινών στους φίλους της. Γιατί έγώ, ούτε παρθένας είμα, ούτε νά σφαιροειζώ μπαρού!...

— Ο κόμης ντέ Σαρλάκι μιá μιρα συνέλαβε τόν δούτα ντέ Μωρισάκι στο σπίτι τής λατρευτής του και του είπε έπιτακτικά :

— Πήγαμε!

— Κιότι μου άποκρίθηκε άπότομα ό δούξ, δείχνοντας στό Σαρλάκι τό σπαθί του, οί πρόβουοι σου σ'ε παρόμοια περίπτωση θά έλεγαν : — Πάμε!.

— Ο μουσιουργός Γκλιούκ, ένώ περνούσε κάποτε από ένα δρόμο του Παρισιού, σφαιροειζέσε άπροσέκτα τό μπασιτόνι του κ' έσπασε τό τζάμι ενός καταστήματος.

— Ο καταστηματαρχής βγήκε έξω και του έήτηρε γ' άποζημίωση ένα φράγκο. Ο μουσιουργός που έδωσε ένα δίφραγκο και τερμίμε τά ρέστα.

— Ο καταστηματαρχής όμως δέν είχε νά του δώσει ρέστα και τότε ό Γκλιούκ του είπε :

— Μή στενωχομίσμα, φίλε μου! Ύπάρχει τρόπος νά κανουσιή ό λογαριασμός και νά κατατοπισμα.

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, σηκωσε τό μπασιτόνι του κ' έβασε και δεύτερο τζάμι!.

— Ο λόγιος άββάς Βουανξενόν, όταν άρροφισσε κάποτε βαρεία, προσάλλεσε τόν άββά Νεβίλλ γιά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο διάσημος ήθοποιός Ταλιμά

νά τόν έξομολογήση.

— Πάτερ, του είπε, φοβάμα ήμίσος πάω στην Κόλασι...

— Με τις κομωδιες που γράφατε, πολύ τό φοβάμα κ' έγώ, άποκρίθηκε ό έξομολογητής. Κι' εκεί, φωναρά, δέν θά κινή μονάχα μέσα στην πίσσα....

— Άλλά και τί άλλο θά ύποστώ; ρώτησε μέ άγονία ό μελλοθάνατος.

— Θά σέ... σφαιρίζουν κιόλας!...

Κάποιος μέτριος Γάλλος κριτικός είχε συγγράμα έναν παραλληλισμό μεταξόν τών μεγάλων δραματιών της Γαλλίας, Κορνηλιου και Ρακίνα, και πήγε νά τόν διαβάση στόν Ριβερρόλ.

— Ο παραλληλισμός όμως ήταν μακροσκελής και ύπερβολικά κοινοτατικός, πράγμα που έκανε τόν Ριβερρόλ νά παρατηρήση :

— Έγώ στη θέα σας θά περιόριζα τό άρθρο μου στις έξης λέξεις : «Ο ένας ονομάζεται Πέτρος Κορνηλιος και ό άλλος Ίουάνης Ρακίνας».

Κόκκαλο ό κριτικός.

Κάποιος επαρχιώτης ήθοποιός έγραφε κάποτε σ' ένα φίλο του :

— «Οπουδήποτε κ' άν έπαίξα, σφαιρίζεμα άγίαος. Μόνον όταν άπηγγεια τό σίχο του Μολιέρου :

«Ή αλήθεια είναι πώς δέν αξίζω έντελεις τίποτε», μέ χειροκρότησαν όλοι επί ένα τέταρτο της ώρας».

